

Acesta nu este document finalizat  
Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2022:040.#####  
ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL #####  
SECȚIA PENALĂ  
DECIZIA PENALĂ NR. ###/A  
Ședința publică din 24.06.2022  
Completul constituit din:  
Președinte: ##### Ani #####  
Judecător: #### ####  
Grefier: ##### #####

Ministerul Public este reprezentat prin procuror #####, din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel #####.

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de apelantul inculpat ##### împotriva sentinței penale nr. #####/21.04.2022 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2021.

Mersul dezbaterilor precum și susținerile orale ale părților, sunt consemnate în încheierea de ședință din data de 16.06.2022 când instanța, în baza art. 391 alin. 1 raportat la art. 405 alin. 1 C.proc.pen., a stabilit termen pentru deliberarea, redactarea și pronunțarea hotărârii pentru data de azi, prin punerea acesteia la dispoziția părților și procurorului prin mijlocirea grefei instanței.  
CURTEA,

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit de Parchetul de pe lângă Judecătoria ##### la data de 11.06.2021, în dosarul nr. #####/P/2018, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului ##### pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități, prevăzute de art. 348 Cod penal.

Prin actul de sesizare, s-a reținut că inculpatul #####, fără a îndeplini condițiile legale privind calitatea de avocat, a efectuat acte specifice acestei profesii, respectiv a redactat și depus mai multe înscrisuri privind acțiunea de divorț ce făcea obiectul dosarului nr. #####/325/2016 înregistrat pe rolul Judecătoriei ##### în care persoana vătămată ##### era reclamant.

Prin sentința penală nr. #####/21.04.2022 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2021, în temeiul art. 348 Cod penal raportat la art. 396 alin. 1 și 2 Cod procedură penală și la art. 61 alin. 2, alin. 4 lit. b Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului ##### la pedeapsa de 10.800 de lei amendă penală (echivalentul a 180 de zile-amendă, înmulțite cu 60 de lei/ziua-amendă), pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități.

S-a constatat că infracțiunea dedusă judecătii este concurentă cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 10.200 lei amendă penală (echivalentul a 170 de zile-amendă, înmulțite cu 60 de lei/ziua-amendă), prin sentința penală nr. ##### din 22.07.2020 a Judecătoriei #####, definitivă prin neapelare la data de 11.08.2020, pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități, prev. de art. 348 Cod penal și prin sentința penală nr. #####/10.04.2019 a Judecătoriei #####, definitivă prin decizia penală nr. ###/A/14.06.2018 a Curții de Apel #####, prin care inculpatul a fost condamnat penal la o pedeapsă de 7.200 lei amendă penală (120 de zile amendă X 60 lei/zi) pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 348 Cod penal (sentință penală avută în vedere în cuprinsul sentinței penale nr. ##### din 22.07.2020 a Judecătoriei #####, def. prin neapelare la data de 11.08.2020). S-a descontopit pedeapsa rezultantă și s-au repus în individualitatea lor pedepsele componente din cuprinsul sentinței penale nr. ##### din 22.07.2020 a Judecătoriei #####, definitivă prin neapelare la data de 11.08.2020, respectiv: 10.200 lei amendă penală (echivalentul a 170 de zile-amendă, înmulțite cu 60 de lei/ziua-amendă); 7.200 lei amendă penală (120 de zile amendă X 60 lei/zi). În baza art. 39 alin. 1 lit. c Cod penal, s-a contopit pedeapsa stabilită prin prezenta hotărâre cu cele repuse în individualitatea lor și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 10.800 lei amendă penală (180 de zile amendă, înmulțite cu 60 de lei/ziua amendă) la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv 5.800 lei amendă penală, urmând ca inculpatul să execute o pedeapsă totală de 16.600 lei amendă penală. În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, s-au scăzut din pedeapsa de 16.600 lei amendă penală sumele de 7.200 lei amendă penală, amendă achitată conform ordinului

de plată nr. 209/06.08.2019, și 5.400 lei amendă penală, amendă achitată conform ordinului de plată nr. 240/03.12.2020, urmând ca inculpatul să execute o amendă penală de 4.000 lei. S-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 63 alin. 1 și 3 Cod penal, respectiv că în situația în care, cu rea-credință, nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare, iar unei zile-amendă, îi corespunde o zi de închisoare. S-a pus în vedere inculpatului că, potrivit art. 559 alin. 1 Cod procedură penală, are obligația să depună dovada plății integrale a amenzii la judecătorul delegat cu executarea din cadrul Judecătoriei #####, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 19 și art. 20 Cod procedură penală, s-a luat act că cererea persoanei vătămate ##### de constituire parte civilă în procesul penal a fost respinsă ca inadmisibilă prin încheierea din data de 03.02.2022.

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul ##### la plata sumei de 1.800 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat din care 300 lei în cursul urmăririi penale și 1.500 lei în cursul judecății și al camerei preliminare.

Pentru a hotărî astfel, judecătoria a reținut că inculpatul #####, fără a îndeplini condițiile legale privind calitatea de avocat, l-a reprezentat pe numitul ##### în fața instanței de judecată în dosarul civil nr. #####/325/2016, înregistrat pe rolul Judecătoriei #####, având ca obiect divorț și partaj judiciar. Situația de fapt a fost reținută de prima instanță din coroborarea mijloacelor de probă administrate în cauză. Astfel, s-a constatat că între inculpat și persoana vătămată ##### a fost încheiat contractul de asistență juridică nr. 002924 din data de 19.12.2019 (f. 12 dup) potrivit căruia inculpatul a fost împuternicit de persoana vătămată ca, în calitate de avocat, să-i asigure reprezentarea juridică în fața Judecătoriei ##### privind procedura de divorț și partaj judiciar între soți.

S-a reținut că inculpatul a depus în dosarul civil nr. #####/325/2016 împuternicirea avocațială nr.

007779/19.12.2016 din care reiese faptul că în baza contractului de asistență juridică menționat anterior, persoana vătămată l-a împuternicit pe inculpat ca, în calitate de avocat, să exercite următoarele activități: formulare acțiune divorț, partaj judiciar și reprezentare juridică în fața Judecătoriei #####.

De asemenea, s-a reținut că inculpatul a redactat și depus la Judecătoria #####, în dosarul civil nr. #####/325/2019, o cerere de precizare privind acțiunea de divorț depusă anterior de persoana vătămată, răspunsul la întâmpinare și un înscris intitulat „notă de ședință”, înscrisuri pe care le-a semnat și ștampilat în calitate de avocat ales al reclamantului #####.

Judecătoria ##### a constatat că atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, persoana vătămată ##### a declarat că, fiind în căutarea unui avocat care să îl asiste în procesul de divorț și partaj, un prieten i l-a recomandat pe inculpat. Cei doi s-au întâlnit și au încheiat contractului de asistență juridică menționat anterior. Persoana vătămată a început să primească citații, iar inculpatul îi cerea să se întâlnească la judecătoria unde îi solicita să semneze cererile de amânare întocmite de inculpat, acesta din urmă spunându-i că are litigii pe rolul altor instanțe și așa e cel mai bine să procedeze. S-a reținut că persoana vătămată a declarat și că, fiind presat de inculpat, a semnat cererea de renunțare la judecată, fiind astfel obligat la cheltuieli de judecată în cuantum de 2.500 lei, iar ulterior a aflat că inculpatul nu are calitatea de avocat. Prima instanță a reținut că acest din urmă aspect rezultă și din adresa nr. 334-AUT-2019/23.09.2019 emisă de Uniunea Națională a Barourilor din România potrivit căreia numitul ##### nu este și nu a fost înscris în niciun barou membru al Uniunii Naționale a Barourilor din România (U.N.B.R.).

Totodată, s-a reținut că prin adresa nr. 176/26.08.2019 emisă de Uniunea Națională a Barourilor din România – Baroul Tulcea s-a atestat că numitul #####, născut la data de #####, nu este și nu a fost înscris ca avocat în cadrul Baroului Tulcea. De asemenea, s-a menționat faptul că în cadrul Baroului Tulcea este înscrisă o persoană cu numele #####, născut la data de #####, având însă date de identificare diferite de ale inculpatului.

S-a mai constatat că, fiind audiat în cursul urmăririi penale în calitate de suspect și de inculpat, ##### a uzat de dreptul la tăcere, susținând că va da declarații doar în fața instanței de judecată.

Judecătoria a reținut că în cursul cercetării judecătorești, inculpatul a declarat că a redactat și depus la dosar doar înscrisul intitulat „Precizare la acțiunea de divorț”. De asemenea, a întocmit și contractul de asistență juridică și împuternicirea avocațială, însă, în rest, nu a depus și redactat niciunul dintre actele despre care se face vorbire în rechizitoriu. În ceea ce privește răspunsul la întâmpinare și notele de ședință, acestea au fost semnate și depuse de persoană vătămată, fiind redactate de inculpat la solicitarea persoanei vătămate. Inculpatul a mai declarat că a acționat în baza unui mandat pe care îl considera valabil și abia în anul 2018 când s-a pronunțat decizia Curții de Apel București cu privire la interzicerea folosirii mărcii U.N.B.R., a înțeles că baroul în care era înscris nu

funcționa în mod legal, inculpatul fiind înscris în Baroul ##### cu sediul în București.

Prima instanță a constatat că susținerile inculpatului sunt contrazise de răspunsul la întâmpinare și notele de ședință, care poartă semnătura inculpatului, precum și ștampila pe care acesta o folosea pentru a atesta calitatea de avocat.

De asemenea, prima instanță a înlăturat și susținerile inculpatului potrivit cărora abia în anul 2018, în urma deciziei Curții de Apel București, a înțeles că baroul în care era înscris nu funcționa în mod legal. În acest sens, instanța a avut în vedere decizia nr. ## din 21 septembrie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, privind recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial cu numărul 816 din data de 3 noiembrie 2015. Prin această decizie s-a statuat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 348 din Codul penal (anterior art. 281 Cod penal din 1968), „Fapta unei persoane care exercită activități specifice profesiei de avocat în cadrul unor entități care nu fac parte din formele de organizare profesională recunoscute de Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constituie infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii sau activități prevăzută de art. 348 Cod penal.”

Judecătoria a reținut că fapta dedusă judecății a fost săvârșită de inculpat după pronunțarea și publicarea deciziei nr. ##/2015 a Î.C.C.J., astfel că inculpatul nu poate susține faptul că, în luna decembrie 2016, nu a avut reprezentarea că exercită în mod nelegal profesia de avocat. Mai mult, a constatat că întreaga sa conduită constând în aceea că nu se prezenta în fața instanței și o sfătuia pe persoana vătămată să facă același lucru și să depună cereri de amânare, denotă faptul că inculpatul cunoștea că exercită profesia de avocat în mod nelegal. Prima instanță a constatat că inculpatul a invocat incidența cazurilor de împiedicare a punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale, constând în aceea că a intervenit prescripția răspunderii penale și că plângerea penală a fost depusă de persoana vătămată cu încălcarea termenului prevăzut de art. 296 alin. 1 Cod procedură penală. În ceea ce privește incidența prescripției răspunderii penale, prima instanță a reținut că potrivit dispozițiilor art. 154 alin. 1 lit. e Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale cu privire la infracțiunea de care este acuzat inculpatul, este de 3 ani.

S-a reținut că potrivit art. 155 alin. 1 Cod penal, cursul termenului prescripției se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedură în cauză (care este supus comunicării acuzatului potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018), iar potrivit alin. 2 al aceluiași text, după fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.

S-a reținut că în cauză, în data de 16.09.2019 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul #####, acesta fiind audiat în această calitate în data de 07.10.2019, dată la care i s-a comunicat calitatea de suspect, conform procesului-verbal întocmit.

De asemenea, în data de 30.10.2019, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul #####, acesta fiind audiat în această calitate în data de 07.11.2019, 02.12.2019 și 14.04.2021, fiindu-i comunicată calitatea de inculpat, conform procesului-verbal întocmit.

Astfel, prima instanță a reținut că aceste acte au întrerupt cursul termenului de prescripție și ținând cont că faptele au fost săvârșite în perioada decembrie 2016 - ianuarie 2017, constatând că termenul prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. e Cod penal, nu a fost depășit cu încă o dată, astfel că nu a intervenit prescripția răspunderii penale. În ceea ce privește invocarea de către inculpat a incidenței prevederilor art. 296 alin. 1 Cod procedură penală, prima instanță a reținut că acesta nu este cercetat pentru o infracțiune pentru care legea prevede că punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar în cauză cercetările au fost demarate ca urmare a plângerii formulate de persoana vătămată și nu a plângerii prealabile, cele două modalități de sesizare a organelor de urmărire penală, având regim diferit. Astfel, a constatat că termenul de 3 luni la care face referire inculpatul, este aplicabil doar plângerii prealabile, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere, iar în situația în care punerea în mișcare a acțiunii penale nu este condiționată de formularea unei plângeri prealabile, plângerea penală poate fi introdusă oricând în interiorul termenului de prescripție.

La individualizarea pedepsei ce a fost stabilită, prima instanță a avut în vedere dispozițiile art. 74 alin. 1 Cod penal, care prevăd criteriile generale de individualizare a pedepselor. Prima instanță a avut în vedere valorile sociale cărora le-a fost adusă atingere prin săvârșirea faptei de către inculpat.

În ceea ce privește persoana inculpatului, prima instanță a constatat că acesta are 72 ani, este o persoană integrată în societate, are studii superioare, nu are antecedente penale care să atragă starea de recidivă, aspecte ce vor fi avute în vedere la dozarea și modalitatea de executare a pedepsei ce urmează a fi aplicată inculpatului.

De asemenea, prima instanță a reținut că inculpatul nu a înțeles să colaboreze cu organele de urmărire penală, iar

în fața instanței nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii, considerând că este nevinovat și că a acționat în baza unui mandat valabil.

Toate aceste aspecte au fost avute în vedere la dozarea și modalitatea de executare a pedepsei ce urmează a fi aplicată, instanța apreciind că sancțiunea ce urmează a fi stabilită trebuie să îl determine pe inculpat să își reconsidere atitudinea față de valorile sociale cărora le-a adus atingere prin săvârșirea faptei de care este acuzat. În cauză, prima instanță a reținut faptul că inculpatul nu și-a exprimat acordul de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, astfel că în situația în care s-ar orienta spre pedeapsa închisorii, singura modalitate de executare a acesteia ar fi cea cu executare efectivă, soluție mult prea aspră raportat la rezultatul analizei criteriilor generale de individualizare și la natura infracțiunii săvârșite, instanța apreciind ca fiind justificată și proporțională aplicarea pedepsei amenzii, raportat la persoana inculpatului, precum și la împrejurările concrete de comitere a infracțiunii.

De asemenea, prima instanță a constatat că, deși inculpatul a mai suferit condamnări pentru același gen de infracțiuni, toate faptele reținute în sarcina sa au fost săvârșite în concurs de infracțiuni, la momentul săvârșirii infracțiunii deduse judecății, nefiind pronunțată nicio hotărâre de condamnare definitivă.

Prin urmare, cât privește solicitarea procurorului de aplicare a pedepsei închisorii cu executare efectivă, prima instanță a reținut că atât timp cât pentru același tip de infracțiuni, concurente cu cea dedusă judecății și judecate separat, s-au stabilit în mod definitiv, pedepse cu amenda penală, nu există niciun motiv ca în cauză să se stabilească o pedeapsă cu închisoarea cu executare efectivă, lipsa acordului pentru prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, nefiind un motiv suficient pentru a se dispune aceasta.

Judecătoria a reținut că potrivit art. 61 alin. 3 teza a II-a Cod penal, cuantumului sumei corespunzătoare unei zile-amendă se stabilește ținând cont de posibilitățile materiale ale inculpatului și de obligațiile sale legale față de persoanele aflate în întreținerea sa. Astfel, a considerat că suma de 60 lei pentru o zi-amendă apare ca fiind una rezonabilă și proporțională.

Împotriva sentinței penale nr. #####/21.04.2022 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2021, a declarat apel, în termen legal, apelantul inculpat #####, dosarul fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel ##### la data de 12.05.2022 sub același număr de dosar.

În motivarea apelului, inculpatul a susținut, în esență, că fapta dedusă judecății în prezenta cauză trebuia judecată împreună cu cele ce fac obiectul sentinței penale nr. #####/15.12.2021 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2020, definitivă prin decizia penală nr. ###/A/24.02.2022, sentinței penale nr. #####/10.04.2019 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2018 și sentinței penale nr. #####/22.07.2020 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2019, respectiv că se impunea reținerea unei infracțiuni în formă continuată cu privire la toate aceste fapte. Totodată, inculpatul a criticat faptul că prima instanță nu a avut în vedere sentința penală nr. #####/15.12.2021 pronunțată de Judecătoria ##### și nici faptul că a achitat amenda în cuantum de 6.400 lei cu OP nr. 250/28.04.2022. astfel, inculpatul a învederat că a achitat în total 19.000 lei cu titlu de amendă penală și că dacă s-ar cumula amenzile penale din cele patru dosare s-ar depăși cu mult puterea sa de plată, fiind beneficiar al pensiei din sistemul public în sumă de 1760 lei/lună.

Pe de altă parte, inculpatul a solicitat să fie avute în vedere cheltuielile de judecată stabilite în cele patru dosare penale pentru aceiași infracțiune în formă continuată și să se dispună anularea cheltuielilor de judecată stabilite în cauză și cheltuielile de judecată în sumă de 2000 lei, reprezentând onorariu avocat ales de partea vătămată. În subsidiar, a solicitat a se diminua cheltuielile de judecată raportat la venitul său din pensie.

Analizând apelul declarat de inculpatul #####, prin prisma motivelor invocate de acesta și din oficiu, conform art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, instanța constată următoarele:

Inculpatul ##### este acuzat de săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități prevăzută de art. 348 Cod penal, constând în aceea că a efectuat acte specifice profesiei de avocat, respectiv a redactat și depus mai multe înscrisuri privind acțiunea de divorț ce făcea obiectul dosarului nr. #####/325/2016 înregistrat pe rolul Judecătoriei ##### pentru reclamantul #####, respectiv a încheiat cu acesta la data de 19.12.2016 un contract de asistență juridică seria B/20 nr. 002924, iar mai apoi a depus la dosar împuternicirea avocațială nr. 007779 emisă sub sigla „Uniunea Națională a Barourilor din România – Baroul București 2004”; a redactat și depus în dosarul civil un înscris intitulat „precizare, acțiune divorț”, a redactat și depus răspunsul la întâmpinare, precum și un înscris intitulat „notă de ședință”.

Starea de fapt reținută de către prima instanță corespunde realității și analizei corecte a probelor administrate. Astfel, deși inculpatul susține că el a redactat și depus la dosar doar înscrisul intitulat „Precizare la acțiunea de divorț”, iar răspunsul la întâmpinare și „notele de ședință” au fost redactate de el, însă semnate și depuse de



numitul #####, este contrazis de faptul că toate cele trei înscrisuri poartă semnătura sa și ștampila cu mențiunea „##### Cabinet de avocat” (filele 40 – 48 dosar UP).

Așa cum în mod corect a reținut și Judecătoria #####, potrivit adresei nr. 334-AUT-2019/23.09.2019 emisă de Uniunea Națională a Barourilor din România (fila 34 dosar UP) reiese că numitul ##### nu este și nu a fost înscris în niciun barou membru al Uniunii Naționale a Barourilor din România (U.N.B.R.); iar conform adresei nr. 176/26.08.2019 emisă de Uniunea Națională a Barourilor din România – Baroul Tulcea (fila 29-31 dosar UP) inculpatul #####, născut la data de #####, nu este și nu a fost înscris ca avocat în cadrul Baroului Tulcea.

Prin urmare, inculpatul ##### a exercitat profesia de avocat în dosarul nr. #####/325/2016 al Judecătoriei #####, deși nu avea această calitate, ceea ce întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități prevăzută de art. 348 Cod penal.

La termenul din 16.06.2022, având în vedere publicarea deciziei nr. ###/26 mai 2022 a Curții Constituționale, instanța de apel a pus în discuție intervenirea prescripției răspunderii penale.

Prin decizia nr. ###/26 aprilie 2018 a Curții Constituționale, publicată Monitorul Oficial nr. 518 din 25 iunie 2018, s-a constatat, cu caracter general obligatoriu, că „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea "oricărui act de procedură în cauză", din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională.”

Ulterior, prin decizie nr. ###/26 mai 2022 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial nr. 565 din 9 iunie 2022, s-a constatat, cu caracter general obligatoriu, că „dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale”.

În considerentele acestei decizii se arată: „73. În consecință, Curtea constată că, în condițiile stabilirii naturii juridice a Deciziei nr. ### din 26 aprilie 2018 ca decizie simplă/extremă, în absența intervenției active a legiuitorului, obligatorie potrivit art. 147 din Constituție, pe perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la intrarea în vigoare a unui act normativ care să clarifice norma, prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul termenului prescripției răspunderii penale, fondul activ al legislației nu conține vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale.”

În jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a reținut că „atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept. În consecință, atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează, în aplicarea legii criticate, să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul prezentei decizii” (Decizia nr. ### din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013).

Prin Ordonanță de Urgență nr. 71/2022 din 30 mai 2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial nr. 531 din 30 mai 2022, articolul 155 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal a fost modificat, având următorul cuprins: „(1) Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului.”

Având în vedere cele statuate de Curtea Constituțională prin decizia nr. ###/2022, în special paragrafele 72-73, instanța de apel reține că între data publicării în Monitorul Oficial a Deciziei nr. ###/2018 (data de 25.06.2018) și data publicării în Monitorul Oficial a OUG nr. 71/2022 care a modificat art. 155 alin. 1 din Codul penal (data de 30.05.2022), Codul penal a prezentat o formă care nu a conținut vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, fiind aplicabile doar termenele generale de prescripție prevăzute de art. 154 alin. 1 din Codul penal. Prin urmare, se impune a se analiza natura juridică a instituției prescripției răspunderii penale, respectiv dacă face parte din dreptul substanțial sau din cel procedural.

La analiza naturii juridice a prescripției răspunderii penale, instanța de apel are în vedere considerentele deciziei nr. ##### din 8 noiembrie 2011 a Curții Constituționale, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320<sup>1</sup> din Codul de procedură penală: „Cât privește criteriile de delimitare a normelor de drept penal de cele de procedură penală, Curtea constată că așezarea acestor norme în Codul penal sau în Codul de procedură penală nu constituie un criteriu pentru deosebirea lor. De asemenea, dacă se ia în considerare criteriul obiectului de reglementare al normei, se constată că art. 320<sup>1</sup> alin. 7 din Codul de procedură penală este o normă care privește quantumul pedepsei aplicabile anumitor infracțiuni, putând fi încadrată în categoria normelor de drept substanțial, și nu în categoria celor de procedură penală. La aceeași concluzie se ajunge și dacă se ia în considerare criteriul scopului normei, care atribuie un drept, o facultate, nefiind o normă care să reglementeze proceduri. Totodată, nu poate fi înlăturat nici criteriul rezultatului la care conduce norma cu privire la răspunderea penală pe care o poate înlătura, reduce sau agrava. În măsura în care aplicarea concretă a unei

norme la o speță dedusă judecării, indiferent de ramura de drept căreia îi aparține, aduce o schimbare cu privire la condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală și de aplicare a pedepselor, aceasta va cădea sub incidența legii penale mai favorabile. Așadar, faptul că textul în discuție figurează în Codul de procedură penală nu este un impediment în considerarea lui ca fiind o normă de drept penal susceptibilă de a fi aplicată retroactiv, în cazul în care este mai blândă.”

Mai mult, prin decizia nr. ##### din 18 decembrie 2012, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 din Codul penal, Curtea Constituțională a arătat următoarele: „Astfel, Curtea constată că prin efectele sale prescripția, așa cum s-a arătat mai sus, înlătură răspunderea penală. Aceasta înseamnă că există o asemenea răspundere, dar care, prin efectul prescripției, este înlăturată. În unele legislații, efectul juridic al prescripției este arătat prin aceea că "înlătură acțiunea penală". Acest punct de vedere este parțial exact, deoarece prescripția aparține dreptului penal material, și nu dreptului procesual penal. Așa fiind, prescripția este o cauză de înlăturare a răspunderii penale. Este adevărat că, înlăturându-se răspunderea penală, se înlătură și acțiunea penală, dar acesta este un efect derivat, de ordin procesual, ce decurge din primul efect, din înlăturarea răspunderii penale, efect de ordin material. Prin urmare, prescripția răspunderii penale apare ca o cauză de înlăturare a răspunderii penale și, pe cale de consecință, ca o cauză de înlăturare sau de neaplicare a pedepsei. Această cauză face să înceteze dreptul de a trage la răspundere penală și a obligației corespunzătoare. Prescripția are așadar caracterul unei renunțări a statului de a mai aplica pedeapsa pentru o faptă săvârșită, cu condiția trecerii unui anumit termen sau interval de timp de la data săvârșirii faptei.

Prin urmare, este de observat că, dat fiind caracterul de normă de drept penal material, nu se impune instituirea unor dispoziții tranzitorii, întrucât, în acord cu art. 15 alin. (2) din Constituție reflectat în art. 13 din Codul penal, legislația prevede soluția de urmat în cazul conflictului de legi.”

Raportat la susținerile reprezentantului Ministerului Public privind luarea în considerare a întreruperii răspunderii penale intervenită anterior publicării deciziei nr. #####/26 aprilie 2018 a Curții Constituționale, Curtea de Apel constată că instituția prescripției reprezintă un ansamblu de norme juridice care reglementează o cauză de înlăturare a răspunderii penale, respectiv efecte, termene, condiții. Prin urmare, instanța trebuie să se raporteze la instituția prescripției în ansamblul său și o dată stabilită legea penală mai favorabilă, nu poate face aplicarea unor dispoziții legale existente în altă lege sau variantă a acesteia. Astfel, nu trebuie făcută confuzie între natura actului care are ca efect întreruperea prescripției, acesta fiind unul de procedură, și natura normelor care reglementează întreruperea prescripției, norme de drept material. Cu alte cuvinte, dacă legea mai favorabilă este cea care nu mai reglementează întreruperea cursului prescripției și prescripția specială, aceasta retroactivează până la data săvârșirii infracțiunii, nemaiputând fi avută în vedere forma anterioară și eventualele întreruperi.

În concluzie, Curtea de Apel constată că forma Codului penal, existentă între 25.06.2018 și 30.05.2022, reprezintă în speță „legea penală mai favorabilă”, astfel că urmează a se raporta la termenul general al prescripției răspunderii penale.

Potrivit art. 348 Cod penal, exercitarea fără drept a unei profesii sau activități este sancționată de legiuitor cu pedeapsa cu închisoare de la 3 luni la un an sau amenda, iar conform art. 154 alin. 1 lit. e Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale este de 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda. Prin urmare, raportat la data săvârșirii faptelor de către inculpatul #####, respectiv 05.01.2017 ultimul înscris semnat și depus de acesta, termenul de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în data de 05.01.2020, astfel că se impune încetarea procesului penal.

Referitor la criticile inculpatului vizând cheltuielile judiciare către stat, Curtea de Apel constată că sunt nefondate. Astfel, în sarcina inculpatului s-au stabilit cheltuieli judiciare în quantum de 1800 lei către stat, constând în 300 de lei în cursul urmăririi penale și 1500 lei în cursul camerei preliminare și în fața primei instanțe. Având în vedere termenele necesare pentru judecarea cauzei și procedurile inerente acestora, Curtea de Apel constată că suma stabilită de judecătorie este una justificată. De asemenea, raportat la dispozițiile art. 275 alin. 1 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, aceste cheltuieli incumbă inculpatului și în situația dispunerii soluției de încetare a procesului penal.

Referitor la cheltuielile de judecată efectuate de numitul ##### în cursul judecării în primă instanță, Curtea de Apel constată că acesta nu are calitatea de persoană vătămată prin infracțiunea prevăzută de art. 348 Cod penal, astfel cum s-a indicat în rechizitoriu și, prin urmare, acestea nu pot fi imputate inculpatului. Așa cum a arătat și prima instanță în încheierea de ședință de la termenul din 03.02.2022, infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii sau activități prevăzută de art. 348 Cod penal este o infracțiune de pericol, iar nu rezultat, neputând produce în mod direct vreun prejudiciu moral sau material unei persoane fizice. Prin intermediul

acestei infracțiuni sunt apărute relațiile sociale vizând exercitarea anumitor profesii în cadrul legal stabilit, iar nu drepturile unor persoane fizice sau juridice. Curtea de Apel mai constată că referitor la infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal, infracțiune care presupune existența unei persoane vătămate, prin același rechizitoriu s-a dispus soluția de clasare. Astfel fiind, în absența calificății de persoană vătămată a infracțiunii deduse judecării, cheltuielile efectuate de numitul ##### nu pot fi puse în sarcina inculpatului. O ultimă mențiune ce se impune a fi efectuată este aceea că intimatul ##### a fost citat la judecarea căii de atac formulată de inculpat întrucât, pe de o parte, sunt citate persoanele care au participat la judecată în primă instanță în calitate de părți, iar pe de altă parte, apelul viza și cheltuielile de judecată.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală se va admite apelul declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței penale nr. #####/21.04.2022 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2021, care va fi desființată și în rejudecare:

În temeiul art. 17 alin. 2 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 2 lit. f teza a II-a Cod procedură penală și art. 153, art. 154 alin. 1 lit. e Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal și deciziei nr. ### din 26 aprilie 2018 a Curții Constituționale, se va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul ##### sub aspectul săvârșirii infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități prevăzută de art. 348 Cod penal.

Se va înlătura dispoziția de obligare a inculpatului la plata cheltuielilor de judecată efectuate de către numitul #####.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în apel vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

În temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală admite apelul declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței penale nr. #####/21.04.2022 pronunțată de Judecătoria ##### în dosarul nr. #####/325/2021.

Desființează sentința penală apelată și rejudecând:

În temeiul art. 17 alin. 2 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 2 lit. f teza a II-a Cod procedură penală și art. 153, art. 154 alin. 1 lit. e Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal și deciziei nr. ### din 26 aprilie 2018 a Curții Constituționale, încetează procesul penal față de inculpatul ##### sub aspectul săvârșirii infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii sau activități prevăzută de art. 348 Cod penal.

Înlătură obligarea inculpatului la plata cheltuielilor de judecată efectuate de către numitul #####. Menține în rest dispozițiile sentinței penale apelate, în măsura în care nu contravin prezentei decizii.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea la dispoziția procurorului și părților, prin mijlocirea grefei instanței, azi, 24.06.2022.

Președinte,  
##### Ani #####

Judecător,  
#####

Grefier  
#####

Red. ##+AN/Tehnored ###/24.06.2022

Prima instanță: Judecătoria #####— Judecător #####